

KAPITOLA TŘETÍ

ODKUD PŘICHÁZÍME?

Jen málokdy se na konci mých konferencí neobjeví osoba, jež si vezme mikrofon, aby se mě zeptala: „Můžete nám říci, co si myslíte o reinkarnaci?“ Dodnes jsem se odpovědi na tuto otázku vyhýbal s odůvodněním, že tyto domněnky podle mě vycházejí spíše z naší víry než z vědeckých poznatků, a proto nemám žádný osobní názor, který bych chtěl veřejně hlásat. Hlavně jsem nechtěl být považován za někoho, kdo přesvědčuje lidi o své pravdě a přetahuje je na svou stranu. Proto jsem se spokojil s touto velmi neutrální odpovědí.

Opravdu se v první řadě považuji za lékaře, anesteziologa a resuscitátora, který je nezávislý na sektářských, náboženských či filozofických dogmatech.

Dnes je můj postoj k tomuto tématu vyhraněnější, neboť zkušenosti mě přivedly k názoru, že domněnky o převtělování jsou podloženy fakty, jež je možné vysvětlit jiným způsobem, zvláště tím, který již dlouho rozvíjím ve svých veřejných úvahách a spisech. Tedy teorií mozku jako vysílače a přijímače vědomí.

Pozor, aby bylo ve věcech jasno: rozhodně netvrdím, že reinkarnace neexistuje. Jen uvádím, že se důkazy, jež obvykle slouží jako argumenty, aby ji formálně ověřily, neshodují s modelem, který nabízím. Tento nový způsob, jak fungování mozku chápat, opravdu umožňuje zahrnout rovněž pojmy, jež většina vědecké obce odmítá – prožitek blízké smrti, telepatii, intuici, předtuchy, modlitby nebo mediální schopnosti. Tyto jevy se dobrovolně zařadily mezi témata, o kterých je v západní společnosti třeba mlčet, jelikož materialistický koncept mozku jako vysílače vědomí je nedovede vysvětlit.

Odmítání zůstává jediným možným postojem pro ty, kteří setrvávají u materialistické filozofie.

Nyní mi asi položíte otázku: „Proč by tato nová koncepce

činnosti mozku měla vyloučit to, co někteří lidé dodnes považují za důkazy reinkarnace?“

Argumenty zastánců reinkarnace:

Poznání neznámých míst

Vědecké práce, například doktora Iana Stevenzona, dokázaly, že děti poznaly místa, jež nikdy dříve nenavštívily.

To nemusí nutně znamenat, že se tyto děti převtělily. Vědomí zesnulého mohlo vyslat mladému mozkovému přijímači informace, které dítěti umožnilo rozpoznat místa či osoby z pozemského života zesnulého.

Do sedmi let věku je mozek méně ovlivněn úsudky a analýzou než mozek dospělého člověka. Spontánní a přirozené informace, jež vysílají přesunutá vědomí, k němu proto snáze proniknou. Některé zázračné děti například díky tomuto spojení hrají od čtyř let skladby Mozarta, aniž by byly převtělením slavného skladatele. Z mého pohledu by se mohlo spíše jednat o mediální vnímání, které je v tomto životním období silnější, než o opravdovou paměť z předešlého života. Setkáme se s velkým množstvím chlapců a dívek, jež hovoří a hrají si s neviditelnými přáteli. Mozkový přijímač dospělého více rozebírá a kritizuje než mozkový přijímač dítěte.

S informacemi, které k němu proniknou z onoho světa, může naložit třemi způsoby: rychle je zamítnout, nebo na ně zapomenout (nejčastější případ), přijmout je a využít jich (předtuchy, umělecká inspirace), nebo jimi být naopak posedlý.

Stigmata předchozích životů

Doktor Ian Stevenson odhalil přítomnost jizev, jež mohou být následkem úrazů z předchozích životů. Kupříkladu stopu na krku člověka, který byl v předešlém životě oběšen, nebo narušenou kůži na hrudníku ženy, jež byla v minulosti smrtelně zraněna sečnou zbraní.

Víme-li, že duch, a tedy vědomí, může mít vliv na hmotu (telekineze a psychokineze), neudiví nás, že se vliv vědomí zesnulého může prostřednictvím mozku projevit rovněž na těle adresáta. Následky stresu se skrze mozek, který analyzuje povahu útoku, podepíše na kůži (ekzém, kopřivka a tak dále), ale také na organismu (vředy, infarkt a další obtíže). Jedinec, jenž je „okupován“ vědomím zesnulého, si může za těchto podmínek „vypěstovat“ stopy zranění zesnulého, aniž by byl jeho reinkarnací. Co se týče vrozených stigmat, jako jsou znaménka a skvrny, může vědomí či duch zesnulého měnit přímo molekulární genetickou strukturu cíle určení, aniž by prošel skrze mozek.

Pocit déjà-vu

I tyto argumenty jsou používány na podporu reinkarnace: máme silný pocit, že jsme již zažili konkrétní situaci, jelikož se odehrála v některém z našich předchozích životů. Toto chtěl vyjádřit Alphonse de Lamartine (1790–1869) slovy: „V Judeji jsem prakticky nenarazil na místo či věc, které by pro mě nebyly vzpomínkou. Žil jsem tedy dvakrát? Nebo tisíckrát?“ Nedomnívám se, že by to byl právoplatný důkaz.

Náš mozkový vysílač-přijímač je schopen velkých výkonů, pokud se napojí na univerzální neboli zdrojové vědomí, jež vydává informace z minulosti (retrokognice) nebo budoucnosti (prekognice). Víme, že média mají dočasný přístup k této skutečné bance údajů a někdy jsou schopná předvídat budoucnost, nebo uhádnout minulost. V malé míře je každý z nás schopen toto spojení navázat, abychom mohli používat intuici či mít předtuchy. Pocit, že jsme již něco viděli, tedy může za těchto podmínek být spíše připomínkou budoucích nebo dřívějších informací než vzpomínkou na minulý život.

Karmický vývoj

Za těchto předpokladů by náš vývoj probíhal díky celé řadě vtělení a jeho náročnost by odpovídala prohřeškům, které jsme spáchali v minulých životech.

Slavný římský filozof Cicero (106–43 před naším letopočtem) v jednom ze svých slavných projevů uvedl:

„Omyly a utrpení lidského života mě vedou k domněnce, že se lidé na světě rodí, aby napravili chyby, jichž se dopustili v předchozích životech.“ Pomineme-li skutečnost, že tato představa může vyvolat pocity viny v obětech nenadálého neštěstí, v lidech s ošklivou tělesnou vadou nebo chatrného zdraví (mají jen to, co si zaslouží, vždyť je to jejich karma), co si můžeme myslet o dítěti, které se narodí mrtvé? Copak se na tak krátkou dobu potřebuje vrátit na Zem, aby se vyvíjelo? Je nezbytně nutné vrátit se na Zemi, abychom těžili z proměn, jež pomohou k pozitivnímu pokroku v příštích životech? Neexistují způsoby rozvoje v různých sférách onoho světa, jak nám tvrdí média? Dále je těžké představit si předka, jenž nás ochraňuje, duchovního vůdce či světce, který se již reinkaroval, zvláště pokud se na ně obracíme v modlitbě. Jedna matka mi k tomuto tématu na konferenci řekla: „Má dcera Camille zemřela ve věku dvaadvaceti let na smrtící leukémii. Pobuřují mě osoby, jež mi tvrdí, že to je její karma. Hlavně se mi nelíbí myšlenka, že se narodila někde jinde a já ji nemohu ani spatřit. Tato představa je pro mě nesnesitelná!“ Špatně pojedené pojetí karmy může způsobovat trauma a děsit... Tato matka, která se pravidelně účastnila seancí, nám později oznámila, že prostřednictvím média dostala zprávy o své dceři na onom světě, což ji nesmírně uklidnilo. Co by se přihodilo, kdyby žena našla jednoho hezkého dne ve svém okolí dítě, v němž by poznala Camille? Mohl by to být scénář děsivého thrilleru,

který by byl korunován únosem malé dívky... Zde dobře vidíme, v čem spočívá nebezpečí teorie o reinkarnaci, je-li špatně vysvětlena nebo pochopena.

* * *

KAPITOLA SEDMÁ DÁT ŠTĚSTÍ DRUHÝM

Co jsi udělal pro druhé?

Co jsi udělal se svým životem?

Nicole Dron, která zažila bezprostřední zkušenost se smrtí, uslyšela ve světle své úžasné cesty dvě zásadní otázky: „Co jsi udělala se svým životem? Co jsi učinila pro druhé?“

Film svého života zhlédne většina osob, jež projde prožitkem blízké smrti. Věříme-li všem těmto svědectvím, vypadá to, že ve chvílích, které následují po posledním úderu srdce, obsadí naše vědomí důvěrná retrospektiva našeho pozemského života, abychom na jejím základě sami sebe ohodnotili. Vnímáme, co dobrého a zlého jsme druhým udělali. Zohledněny jsou sebemenší podrobnosti našich činů. Špatné skutky a hanebné jednání jsou brány v úvahu stejně jako statečné či šlechetné chování. Díky této zkoušce vědomí získáme naprostou jistotu: hlavním cílem pozemského života je dávat druhým lásku. Výjimečnou a nepodmíněnou lásku.

Jak dát druhým štěstí?

Jedinci, kteří ve světle poznali bezvýhradnou lásku, ji chtějí sdílet. Po své zkušenosti se zaměří na druhé, otevřou se charitativním či humanitárním organizacím, vydají se na uměleckou dráhu, aby nabídli svou tvorbu, začnou působit jako média nebo léčitelé, aby pomáhali lidem a ulevili jim.

Všiml jsem si, že muži a ženy, kteří během zástavy srdce toto světlo zažili, dokázali dát druhým lásku zcela

přirozeně, nezištně a spontánně a pouhá jejich přítomnost stačila k tomu, aby pozitivně ovlivnila náladu jejich okolí. Díky tomu, že se zbavili ega a vyzařuje z nich radost, šíří všude kolem sebe nepodmíněnou lásku, jež může přinést velkou útěchu lidem, kteří zažívají těžké období. Můžeme to shrnout slovy, že musíme být v první řadě sami povzbuzováni štěstím a bezvýhradnou láskou, abychom mohli dát štěstí druhým.

Uvedu zde svědectví Georgesovy manželky Myriam.

Georges se v srpnu 2003 topil na Baskickém pobřeží.

Než přijela záchranná služba, stihnul pár, který manžele doprovázel, vytáhnout George z vody, provést srdeční masáž a dýchání z úst do úst. Během srdeční zástavy si šestadvacetiletý muž udělal krátký výlet na onen svět. Potřeboval pět let, aby se se svou zkušeností vypořádal a někomu ji povykládal. Dojemné poselství si jako první mohla vyslechnout Myriam.

„Už nějakou dobu jsme potmě leželi v našem pokoji. I když už bylo pozdě a další den jsme museli brzy vstávat, nemohli jsme usnout. Cítila jsem, že mi manžel chce něco důležitého říci, ale nevěděla jsem co. Nelogicky mě tehdy napadlo, že mě chce opustit, aby si zařídil život s někým jiným, neboť od nehody na pláži se hodně změnil. Myslela jsem, že by rád žil jinak. Obrátila jsem se tedy na něho: ‚Pověz mi, co se mi chystáš říci. Vím, že mi chceš sdělit něco důležitého. Prosím tě, abys mi to řekl, mluv se mnou.‘ Povzdechl si, počkal pár vteřin, a poté mi začal vyprávět o své nehodě. Mluvil bez přerušení déle než hodinu. I když na chvíli ztichnul, aby popřemýšlel nebo se nadechl, nedovedla jsem hovořit. Jeho příběh mě příliš dojal. Když se ho přátelé na pláži pokoušeli oživit, pohyboval se nad nimi a vnímal jejich myšlenky a beznaděj. Následně se ocitl před Ježíšem, jehož obklopovala světelná záře jasnější než slunce. Kristus manželovi ukázal všechny skutky, k nimž se v životě odhodlal a kterými udělal druhým radost. Georges ucítil v duši štěstí, jež v něm proudilo jako potok zlata a diamantů. Poté spatřil rovněž své špatné činy a ucítil bolest, útrapy a smutek, jež druhým způsobil. Bylo to, jako by mu bahno zaplavilo duši.

Ježíš mu řekl: ,Běž, vrať se zpátky na zemi, očisti se od všeho toho bláta a potom se vrať ke mně pokryt zlatem a diamanty.‘ Georges se po této zkušenosti naprosto změnil. Svůj čas věnoval pomoci druhým. Pořád říká totéž: ,Je třeba pomoci druhým, aby našli štěstí.‘ Onoho večera jsem konečně pochopila, proč to stále opakuje.“

Jak vnímat neštěstí druhých?

Lidé, kteří pečují o druhé, se musí vyznačovat schopností vžít se do nemocných, aby se pokusili vnímat, co tito jedinci cítí.

Z mého pohledu si člověk, jenž se stará o druhé a empatií neoplývá, nezaslouží svou práci vykonávat.

Tato vlastnost je povinný, nepostradatelný základ.

I když má lékař, ošetřovatel, pomocný personál ve zdravotnictví, chirurg nebo anesteziolog skvělé znalosti, bez empatie je to jen špatný pracovník.